

ע"פ 53300/02 - אמןון בתיה נגד מדינת ישראל

08 דצמבר 2016

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 16-02-53300 בתיה נ' מדינת ישראל

לפני כבוד השופט נואה בכור
המערער אמןון בתיה
נגד מדינת ישראל
המשיבה

nocchim:

ב"כ המערער עו"ד דוד גולן

ב"כ המשיבה עו"ד בן אסולין

המערער התיעצב

[פרוטוקול הושמטה]

פסק דין

.1. בפני ערעור על פסק דיןו של בימ"ש השלום לטעורה בפתח תקווה (כב' הש' מג' כהנ') בגדרו הורשע המערער בעבירות של נהיגה בפסילה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961(להלן: "פקודת התעבורה"); נהיגה ללא רישון נהגה תקף לפי סעיף 10 לפקודת התעבורה; שימוש ברכב ללא פוליסת ביטוח בת תוקף לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנوعי [נוסח חדש], תש"ל-1970.

בגזר דין השית בימ"ש קמא על המערער צו של"צ בהיקף של 160 שעות, מסר מותנה לתקופה של 7 חודשים למשך 3 שנים, פסילה בפועל בת 18 חודשים ופסילה על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים.

טענות המערער .2

בבסיס הערעור עומדת טענה המערער כי טעה בימ"ש קמא בדחוותו את טענותיו לעניין טעות במצב דברים לפי

עמוד 1

© verdicts.co.il - כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין

סעיף 34ich וטעות במצב המשפט לפי **סעיף 34iyt** לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

לטענת המערער כתוב האישום "יחס לו נגעה ברכב מסווג "גולפית" לגביו לא הוכח כי מדובר ברכב מנוע המצריך רישיון נהיגה, וכן טעה במצב דברים בחושבו בתום לב כי לא מדובר ברכב המצריך רישיון נהיגה.

בכל הנוגע ל**סעיף 34ich** לחוק- נטען בערעור כי נדרש ביום טעות כנה מצד נאשם, שכונתה- נבחנת באמצעות סבירות הטעות.

בכל הנוגע ל**סעיף 34iyt** לחוק- נטען כי גם שאי ידיעת החוק אינה פוטרת מעונש - הרי שמדובר בו טעה נאשם באופן בלתי מנוע ובוארח סביר בדיון פלילי- תחול לגביו הגנת הסעיף, כשבהתאם לפסיקה- הכוונה הינה לטעות באשר לקיום איסור פלילי והן ביחס להבנת האיסור.

עוד נטען כי על הטעות הבלתי נמנעת ובוארח סביר להיבחן באמצעות מידת אובייקטיביות, מקום בו המערער לא יכול היה למנוע את הטעות למורת שפעל באופן סביר.

עוד צוין כי, המערער מתגורר במושב בו נוהגים מבוגרים וילדים חדשות לבקרים, בגופיון כליל רכב חשמלי, בתחום המושב.

בנוסף, נטען כי בהתאם לתקנות התעבורה, לא ברור טיבו של רכב הגולפית - וניתן לתארו כרכב תפעולי שבהתאם לתנאים לנגעה בו על הנג להחזיק ברישיון נהיגה מתאים או יותר לניגתו באופן המלמד כי לא בכל המקרים נזקק הנג לרכיב רישיון במקרה של רכב תפעולי.

עוד נטען כי שגה ביום"ש קמא בכר שקבע כי המשיבה הוכיחה מעלה לכל ספק סביר את היותו של רכב מסווג "גולפית" בבחינת הרכב המצריך רישיון נהיגה מקום בו לא הובאו ראיות לעניין מבנה הרכב /או מנועו.

לטענת המערער, מדובר ברכב ללא מספר רישוי, ללא מספר מנוע או שלדה, ללא ביטוח ולא צריך בטפטט. כמו כן מבדיקה שערף עם שכנו בעל הרכב- נמסר לו כי אין צורך ברישיון או בביטוח.

בכר שנמנעה המשיבה מהלהביא את הראייה הטובה ביותר, חרף העובדה כי מדובר במאיץ סביר של הגשת מסמכי יצwan וכיו"ב הרי שלא ניתן לומר כי עמדה בנטול ההוכחה.

בנסיבות אלה, בהן טעה המערער באופן סובייקטיבי, בנסיבות ובתום לב באשר לצורך ברישון בעת נהיגה ברכב מסווג "גולפית"- אין להטיל עליו אחריות פלילתית.

זאת ועוד, מבירור עם משרד התחבורה טוען המערער כי ניתנה תשובה חלקית בלבד לפיה מדובר ברכב תפעולי, בהתאם לפקודת התחבורה - כל kali רכב מנוני מחייב רישיון נהיגה ועל כן חלה חובה על המערער להוכיח שלרכב היה רישיון, באופן היוצר מצב אבסורדי בו המערער אמר להוכיח רישיון רכב - כשהרכב מסווג זה אין

רישון, ואין סיוג במשרד התחבורה.

עוד נטען כי לאור תגבות משרד התחבורה ראוי לחקור את עורק המסמך בחקירה ראשית ונגדית.

לכן בהעדר סיוג, כמו גם העובדה כי מדובר ברכבת **תפעולי** הפטור מחובות רישום ואושי לפי סעיף 59ב לתקנות התעבורה, הרי שאון כל הרכב מסווג זה מחייב רישיון נהיגה ולכן סעיף 67 לפקודת התעבורה לא חל, כפי שרכבת מנוועי דוגמת קלונൂיט אין מחייב רישיון.

בעפ"ת 10-08-55589 ביטל בימ"ש המחזוי את פס"ד המזוכה של בימ"ש השלום בפ"ל 10-06-3447 גבי נאשם שנהג לא רישיון ברכבת גולפיט, כאשר הש' דרורי בערכאת הערעור מצין כי לו לא היה הנאשם שם מזוהה בראשונה ע"י שוטרים- היה מקבל את טענתו בדבר טעות במצב דברים, וכי מקום קיימים שני פירושים לנאים- יש להעדיף את הפירוש המקל.

לחילופין - לעניין גזר הדין נטען כי שגה בימ"ש קמא בכר שהגם שלא מצא בנ"ל כדי לפטור את המערער אחריות פלילתית - הרי שהיא עליו לשקל זאת למצער לעניין העונש.

כך, הלכה פסוקה היא כי מקום בו נסיבות ביצוע עבירה מלמדות על השקה לפטור מהאחריות פלילתית- ובמקרה דן טעות במצב דברים- הרי שיש לכך נפקות לצורך הקלה משמעותית בעונשו של הנאשם.

על כן שגה בימ"ש קמא משהתיל על המערער של"צ, מסר מותנה, ופסילה בפועל לתקופה שנקבעה.

עוד נטען כי שגה בימ"ש קמא בכר שלא ייחס משקל ממשי לנסיבותו האישיות של המערער לפיהן הינו בן 53 שעבר תאונת עבודה לאחרונה, בעיטה נקבעה לו נוכות זמנית בשיעור של 80%.

כמו כן סובל המערער בעיטה של התאונה מפוסט טראומה, כפי שעה בתסaurus, כמו גם העובדה כי בשל הפגיעה החמורה שנגרמה לו בתאונת - נזקק לרכיב על מנת לנوع מקום למקום, כאשר למרות שברשותו רכב פרטי- נהגת בו אשתו בלבד, בעוד הוא עצמו נהג ברכבת הגולפיט.

העובדת לפיה לערער יש רכב פרטי בבית ובכל זאת נהג על גולפיט - מעיד כי יודע שלא יכול לנוהג עליו ביתו בפסילה.

לאור האמור, מתבקש בימ"ש לקבל את טענות ההגנה באשר לאחריות פלילתית בעניינו, ולהילופין- להתרבע בעונשים שהוטלו תוך קיזורמשמעותי של תקופת הפסילה, ביטול השל"צ והמסר מותנה, שבמקומות יחתום על התביעות.

3. מטענותיה של ב"כ המשיבה לערעור עולה כי תשובה משרד התחבורה הנ"ל אינה משנה את מצב הדברים מבחינת המערער, הויל והוא סוקרת את הפסיכה וסעיפי החוק באופן המזכיר כל חקירה

ראשית או נגדית.

לפי סעיף 1 לפיקודת התעבורה רכב מנועי מוגדר ככח המונע בכוח מכני כפי שניתח ביום"ש קמא, והדבר אף הובא בעדותו של המערער בפני ביום"ש קמא המתאר את הגולפת כרכב מנועי, ומתייחס למאפייניו.

אף טענת המערער לפיה בהעדר סיוג הרכב ע"י משרד התחבורה לא ניתן לדעת איזה רישיון נהיגה נדרש - אינה נכונה, הוואיל וסיוג רכבים נעשה בהתאם למשקלם ומספר נוסעים.

עוד נטען כי המשיבה לא נדרשה לחקירת בעל רכב הגולפת הוואיל ולפי כל חומר הראות שהוגש אגרסת המערער - דהיינו בהם כדי להוכיח כי מדובר ברכב מנועי שלא זכה לפטור מרישון, ولكن נהיגה בו מחייבות ברישון נהיגה.

כל טענה בדבר פסילת רישיונו של השכן בעל הגולפת אינה רלוונטית הוואיל ומדובר בטענת אכיפה ברורנית שਮועלית בعلמא, ללא בדיקה, ואף בשיהו'.

החוקק הפנה לפטורים בסעיפים 39(ט) ו-(יג) -וקיימים פטורים מיוחדים לגבי רכבים מנועיים וקלנועית.

בכל הנוגע לעונש- הוואיל והמערער הינו בעל עבר תעבורתי ופסול מלנהוג כמו גם חומרת העבירות - מדובר בעונש סביר בנסיבות העניין, ויש להותיר את גזר הדין על כנו.

4. דין ומסקנות

בנסיבות שבפני הורשע המערער נהיגה ברכב חשמלי מסווג גולפית במושב עזריאלי, ביום **13.6.18**, לאחר שביום **13.5.13** נפלט מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים בתת"ע 234-11-12 (בית משפט לתעבורה - אשקלון).

דרישת רישיון נהיגה

יאמר מיד כי על פי ברירת המחדל- נהיגה על כל רכב מנועי, הינו המונע באופן מכני ע"פ הגדרת פיקודת התעבורה, מחייבות רישיון נהיגה תקף לרכב מאותו סוג (**סעיף 10(א) לתקנות התעבורה**) ורישון רכב (**סעיף 2 לפקודת התעבורה**), כאשר **תקנות 185-176 בסימן ב' לתקנות התעבורה** מדירות במפורש את סיוג כלי הרכב בהתאם למשקלם ולמספר הנוסעים וסוג הרישיון המתאים לכל סיוג.

יעון בתקנות מעלה כי מקום בו ביקש החוקק להחריג כל רכב מהחובה הנ"ל - עשה כן במפורש, דוגמת כל רכב חשמליים (הרכינוע והקלנועית) ותפעוליים (**תקנות 39(ט), 39(יג)** ו**תקנה 95 לתקנות התעבורה**).

בשורות החלטות ופסקה ענפה הדנה בסיווגו של רכב נשוא תיק זה, ובכלל זה החלטות שניתנו ע"י בית משפט

זה, עליה כי רכב מסווג "גולפית" אינו מנוי בגדלים של רכבים חשליליים כנ"ל, ונוהga בו מחייבת רישון נהיגה, ובאופן דומה- נהיגה בו במהלך פסילה מקימה עבירה של נהיגה בזמן פסילה (ת"א (מרכז) 7302-11-09 א.ק. (חסוי) נ' יוסי מויאל (פורסם בנובו, מיום 13.3.17); עמ"ת (ת"א) 16187-08-11 מדינת ישראל נ' ירון אריאלי (פורסם בנובו, מיום 10.8.11); עפ"ת 10-08-55589 מדינת ישראל נ' ابو סיף (לא פורסם, מיום 13.1.11)).

כמו כן נקבע כי ככל שמדובר ברכב תפעולי- הרי שבהתאם לתקנות - זה מוחרג לנוהga בשטח תעופו בלבד, בתנאים שנקבעו בSIMON יג' לתקנות התעבורות (כפי שאף עולה מעמדת משרד התחבורה שהוגשה במעמד הערעור), ככליא זו בלבד שהנטל על המערער להוכיח כי הנג את הרכב בהתאם להתקיימות התנאים שבחוק, ככל שתווען להיווטו של הרכב- תפעולי, אלא שאף מילא כבר נקבע כנ"ל ע"י בימ"ש זה כי בהעדר היתר מהמקפח - נהיגה על רכב תפעולי מסווג זה **מחייבת רישון נהיגה** בהתאם לחוקי התעborות (ת"א (מרכז) 7302-11-09 א.ק. (חסוי) נ' יוסי מויאל (פורסם בנובו, מיום 13.3.17); תקנה 95(2) לתקנות התעborות).

משלא הוכח בבימ"ש קמא כי הרכב בו נהג המערער הינו בעל פטור מרישון נהיגה, ואין חולק כי המערער נהג עלייו בהיותו פסול מלנהוג, הרי שבדין הורשע ע"י בימ"ש קמא.

בדומה לעניינו, סוכמה הסוגיה בנוגע לרכב מסווג "גולפית" בעפ"ת 10-08-55589 מדינת ישראל נ' ابو סיף (לא פורסם, מיום 13.1.11) כדלקמן-

"**דעתך היא אפוא, שניינו הוראת סעיף 2 לפיקודת התעborות, הקובעת שנהיית כל רכב מנوعי דרוש רישון נהיגה, בצירוף האיסור לנהוג ברכב תפעולי, אלא באזור רכב תפעולי (תקנה 95 (א) לת"ת), בצירוף היעדר הוראה בתקנות 177-176 לת"ת, אשר למהו הרישון הנדרש לרכב תפעולי ולרכב נושא התקן הנוכחי, מחיב ייחד עם היעדר סעיף פטור, כגון סעיפים 39 (ט) ו-39 (יב') לת"ת בדבר פטור, מחיבים להגיע לתוכפם, שנהייה ברכב זה בחוצות עיר הוא נהיגה ללא רישון, ולגביו מי שנאסר עליו לנהוג בו בלי רישון, עפ"י סעיף 36 (א) לפיקודת התעborות עובר עבירה לפי סעיף 67 לפיקודה. יאמר גם, מבלי להתפלל בטענות משפטיות, שטענתו של אדם שהוא נהוג ברכב מנועי, כל רכב מנועי, שהוא פסול מלנהוג ולקבל רישון נהיגה, שאין הוא עובר, למשל, עבירה של נהיגה ללא רישון איננה נשמעת אמיתית וכנה".**

טענות הגנה של המערער

בהודעתה הערעור מעלה המערער טענות הגנה שעניין טעות במצב דברים וטעות במצב המשפטי (**סעיפים 34 ו-34ט לוחק**), מקום בו סבר בתום לב כי נהיגה על רכב מסווג זה אינה מצריכה רישון נהיגה.

יאמר כי בחינת הכרעת דין של בימ"ש קמא מעלה כי ניתן בארכיות טענות אלה, ולא מצאי כי נפלת שגגה עובדתית או משפטית מלפני המצדיקה התערבותה של ערכאת הערעור.

בבסיס טענות ההגנה של המערער עומד עומדת הדרישה של סבירות וכנות.

באופן זה, על הטוען להן להוכיח כי עשה מאמץ באמצעות סבירים שברשותו על מנת לבורר את הדיון או מצב הדברים לאשorum, כך שטעותו הייתה "טעות סבירה" (סעיף 34יך לחוק) או "טעות בלתי נמנעת באורה סביר" (סעיף 34יט לחוק).

סבירות הטעות תבחן באמצעות פרמטרים של סוג העבירה, האמצעים הסבירים שעמדו לרשות הנאשם, למאימים שהקדיש בפועל, כמו גם לנתוני הרקע שלו.

כן, כפי שציטט בימ"ש קמא לעניין זה מע"פ 845/02 מדינת ישראל נ' תבונה מרכז שיתופי לשיווק תוכרת חקלאית לישראל בע"מ ואח', סב (3) 307 כדלקמן (ההדגשות של- נ.ב)-

"המסקנה המתבקשת מן האמור לעיל הינה כי השאלה האם טעותו של הנאשם בדין הפלילי הייתה בלתי נמנעת באורה סביר, תוכרע בהתאם לאמצעים שעמדו לרשותו לבירור הדיון במקרה מסוים, לסוג העבירה שלגביה מתעוררת טענה הטעות בדיון, ולמידת המאמץ שהקדיש הנאשם לבירור הדיון תוך שימוש באמצעים הסבירים שעמדו לרשותו; כמו גם לנתוני הרקע של הנאשם וגיבוש המודעות שלו לייסודות העבירה בהתאם לכישורי האינדיבידואלים. בחירתו של הנאשם באמצעי מסוים לבירור הדיון, כמו גם היקף האמצעים שבם עליו לנוקוט, כפויים ל מבחן של סבירות... אין בלשונו של סעיף 34יט לחוק העונשין או בתכליתו כדי לחיב נאשם לנוקוט "בכל" האמצעים האפשריים העומדים לרשותו לבירור הדיון. אם אכן נקט הנאשם באמצעים סבירים, בהתחשב בסוג העבירה ובמורכבותה ובהתחשב בנסיבות שיכול היה להציג במאיץ סביר בנסיבות העניין לשם בירור הדין הפלילי, ולמרות כל אלה הוא טעה בדין, מן הראי טעותו של ה הנאשם תיחשב בלתי נמנעת באורה סביר".

בעניינו, אין יכולה לקבל את טענות ההגנה של המערער, ובדין דחה אותן בימ"ש קמא.

לモתר לציין, כי מקום בו עסקין במערער המצו בתקופת פסילה של רישיון הנהיגה- הרי שהאמצעים הסבירים עליו לנוקוט לשם ברור סוגיות הרישויו ברכב - כל רכב - הינם מוגברים בהשוואה לנוגג אחר (לא עבר תעבורתי שאינו מצוי בתקופת פסילה), על מנת שיכל לחסות תחת הגנה זו.

בהתו של המערער מודיע לסייען שבנהיגה ללא רישיון, לא כל שכן בהיותו בתקופת פסילה שהושטה עליו אך מן קצר קודם לכן, על כל המשתמע מכך, מן הראי היה כי יברור כבד את סוגיות הצורך ברישוי, ואף ינסה להוכיח מאיצים אלה ביבם"ש בבאו לטעות עובדתית/או משפטית (ראו ע"פ 845/02 שלעיל).

ולענין זה יפים אף הדברים שנקבעו בפ"ל (ת"א) 11-10-3791 מדינת ישראל נ' טומי אנגל (פורסם בנבו, מיום -(20.3.12

"כאשר הנאשם פסול מלהוג ובלתי מורשה, הדבר המתבקש הוא לברר האם ברכב עליו הוא עולה אין דרישת רישון נהיגה. בהעדר ממש אמתי לא מצאי כי התנהגותו הייתה סבירה, במיוחד לאור העובדה כי הנאשם גם פסול וגם בלתי מורשה".

בנסיבות אלה, אליבא גרסת המערער מסתכם ה"בירור" שערך - בשאלת שהפנה לשכנו, בעל הרכב, באם נדרשים רישונות אם לאו. וכך מובה בעדותו של המערער בפני עצמו"ש קמא (ההדגשות שלו- נב)-

"ש: איך אתה יודע שאין לרכב הזה רישיונות.

ת: אצל היצרן. הקולונועית הזה היא לא שלי היא של השכן. שאלתי אותו אם יש עליה רישיונות, ביטוח, מספר, אמר לי שלא. שלח לי רק את החשבוניות שלו.

ש: והתקשרות ליצרן?

ת: לא. בדקתי עם החבר שלי שהביא לי אותה שישלח לי את החשבוניות שלו. ש: אתה אומר שבדקת עם היצרן.

ת: לא עם היצרן, עם השכן. טעיתי.

ש: ידעת שאתה פסול לנוהגה, לךת אותה מהשכן, לא חשבת שזה אולי כל רכב? ת: ממש לא.

ש: אתה היה פסול לנוהגה, אתה היה בבית משפט, אתה מבין את החומרה של העניין, אתה גם מציין על עצמן....

ת: לא הייתי בבית משפט. זה היה עסקת טיעון. העורך דין הקודם שלי עשה עסקת טיעון.

ש: הבנת את החומרה של העבירה?

ת: כן. הייתי בשלילה, ברור לי."

(פרק עמ' 13 ש' 29-21)

זאת ועוד, חרף הצהרתו של ב"כ המערער בפני עצמו"ש קמא בתום עדותו של המערער לפיה יזמן לעדות את בעל הרכב (כמו גם נציג משרד הרישוי) - הדבר לא נעשה (ראו: פרו' עמ' 14 ש' 21-22; עמ' 15 ש' 8), ועל כן **דין הדין צד הנמנע מהבאת עד / או ראייה חוניתם**.

לאור האמור, הרי שאין חולק כי לא זו בלבד שהיא "מאמצים" לברור הדיון מצד המערער התמצאו בשאלת בעליםא לבעל הרכב, אלא שהמערער לא עשה דבר על מנת להוכיח "מאמצים" אלה.

דברים אלה מקבלים משנה תוקף מקום בו מדובר במידע שעלה נקלה היה בידי המערער לבניו, אם באמצעות

פניה פשוטה למשרד הרישוי, למשטרת, או ליצן הרכב, כשהטכנולוגיה מנגישה ביום מידע בכל בית ובכל מכשיר טלפון נייד - ומאפשרת קבלת מענה לעיתים על אתר.

יתרה מכך, עצם הבירור עם בעל הרכב, לפי גרסת המערער, מעידה כי חשד שاما נהיגה בסוג רכב זה מחייב רישיון נהיגה, כשהימנעותו מלברר בירור ראוי בנוגע מעידה על **"עxicת עיניים"** מצדיו שכמוה- CIDעה.

יש לציין כי בכלל הנוגע להעדפת פרשנות המקרה עם הנאשם, די לחזור על האמור לעניין זה בעניין ابو סיף שלעיל, לפיו לא זו בלבד שאין מקום לפרשנות מקרה בנסיבות אלה, בהתאם להוראות החוק הנ"ל, אלא אף מדיניות שיפוטית אינה מאפשרת זאת לאור היותן של תאונות הדרכים בבחינת "מכת מדינה" שיש למגר. וכן נקבע שם-

"הנני סובב שהוראה השلتת בסוגיה הינה סעיף 2 (א) לפקודת התעבורה,
הוראה הקובעת שכל מי שנוהג ברכב מנوعי צריך רישיון נהיגתו, נכון שת"ת 39
ט' ו-יג' מחריגות כל' רכב מסויימים, נכון שגמ תקנה 95, העוסקת ברכב תפעולי,
מחריגה כל' רכב מסויימים בשטח מיוחד, אך כל שאר כל' הרכב שיש להם מנוע,
עפ"י ההגדירה בפקודה, מחויבים לרישיון נהיגה. פרשנות אחרת אינה סבירה
כפרשניות אחרות, אך יש לקבוע גם מטעמים של מדיניות שיפוטית. בתקופה
שהה מדינת ישראל מכריזה על מלחמה בתאונות הדרכים, בתקופה שבה בטיחות
בכלל, בטיחות בדרכים בעיקר, מתנומסת בחשיבותה בצדירות הישראלית,
פרשנות לפיה מותר לנסוע ברכב מנועי ללא רישיון נהיגה, הינה פרשנות כה
בלתי סבירה, שיש לדחות אותה על הסף."

דברים אלה יפים מכוח קל וחומר מקום בו עסקין במערער בעל עבר תעבורתי, המצויה בתקופת פסילה.

הנוגע לגזר דין של בימ"ש קמא- לא מצאת כי קיימת עילה המצדיקה התערבותה של ערכאת העreauו.

מעין בגזר הדין עולה כי בימ"ש קמא שקל באופן מאוזן וראוי את נסיבותו האישיות של המערער, תוך התייחסות למצב בריאותו ולתסוקיו בעניינו, אי לكيות אחריות על מעשייו, כמו גם עברו התעבורתי המכובד, ובכלל זה נהיגה בשכרות מחודש Mai 2013.

בהתחשב בעובדה כי הרף התחתון של מתחם העונש ההולם בעבירות בהן הורשע המערער עניינו מאסר מותנה, כמו גם העובדה כי מאסר בפועל מוטל לעיתים בגין עבירה של נהיגה בזמן פסילה בלבד, הרי שיש בכך של"צ (אף זאת בהיקף שעوت מינורי) שהוטל עליו משום סטייה לקולא בעניינו ממתחם העונשה וממדיניות העונשה הנהוגת, תוך התחשבות בנסיבות הקשורות ביצוע העבירות ונסיבות שאין הקשורות לביצוע העבירות.

כך גם לגבי רכיבי העונשה הנוספים - שאין בקביעתם כדי סטייה מדיניות העונשה הנהוגת באופן המצדיק את עמוד 8

התערבות ערכאת הערעור.

.5. **לאור האמור, בנסיבות אלה דין הערעור להידחות על שני חלקיו.**

.6. לעניין צו השל"צ - תשליך מזכירות בית המשפט את פרוטוקול פס"ד לשירות המבחן לצורך ערכית תוכנית למערער בהיקף של 160 שעות, כפי שנקבע בגזר דין של בית משפט קמא - וזאת תוך 30 ימים מהיום.

.7. על המערער להפקיד את רישון הנהיגה שברשותו - עד ליום 8.1.17 בשעה 10:00.

.8. עותק פסק הדין ישלח לשירות המבחן לצורך יישום ההחלטה.

ניתנה והודעה היום ח' כסלו תשע"ז,

08/12/2016 במעמד הנוכחים.

נאוה בכור, שופטת